

9. Verkeerd gegokt

We hebben boodschappen gedaan, een nieuwe voorraad eten ingeslagen. Met extra zwaar beladen fietsen rijden we de Black Hawk National Forest Campground op, een keurige, rustige en primitieve camping. De enige voorzieningen die er zijn, zijn een drietal wc's en een 'douche' in de vorm van een grote waterpomp. We bevinden ons in de *Rockies*, even buiten het stadje Nederland, op de Peak-to-Peak highway. De naam van deze weg laat weinig aan de verbeelding over. We fietsen van de ene hoge Rocky Mountain-piek naar de andere. Zo bedwongen we een paar dagen geleden de Trail Ridge road, de hoogst gelegen geasfalteerde weg in de Verenigde Staten, en een pas van maar liefst 12.200 *feet*, zo'n slordige 3800 meter.

Vanaf hun kampeerplek zitten onze zojuist gearriveerde burens naar ons te kijken. De buurman kan zijn nieuwsgierigheid niet bedwingen en komt naar ons toe. Hij wijst naar alle spullen die we op de picknicktafel hebben uitgestald en de fietstassen die naast de tent staan. 'Waar is jullie truck? Je maakt mij niet wijs dat jullie dat allemaal op de fiets mee kunnen nemen. Dat moet bij elkaar minstens honderd kilo wegen.' Het moet gezegd, we slepen veel mee (25 kilo per persoon) en de hoeveelheid boodschappen die op tafel staat, kan een grote familie voeden: een pot pindakaas, een pot honing, anderhalve kilo muesli, een groot stuk kaas, een grote fles sinaasappelsap, een fles cola, een liter melk, een pak yoghurt, een brood, enkele kilo's fruit (bananen, appels, pruimen, nectarines) en ons avondeten (pasta, verse groente). Verder ligt er nog een tas waarin we koffie, thee, rozijnen, mueslirepen, pinda's en crackers bewaren, en - niet te vergeten - ons 'noodvoer' (gedroogde pasta en een blikje vis) voor het geval we een keer geen winkeltje tegenkomen. En dat is alleen nog maar het eten.

De *ranger* komt ook even langs. 'Hi folks, ik kom jullie waarschuwen. Er loopt met enige regelmaat een moederbeer met twee *cubs* over de camping, op zoek naar eten. Dus jullie

moeten vanavond jullie etenswaren en toiletartikelen, *anything that smells*, buiten het bereik van beren hangen of plaatsen.' Dat laatste vergt nog even wat speurwerk. We hebben ons tentje op het uiterste puntje van het grote en nagenoeg lege kampeerterrein gezet. Hoge bomen zijn er niet. We gokken uiteindelijk op een nieuw, houten toiletgebouwtje, een invalidentoilet met een afgesloten voorportaal. Het gebouwtje staat ver genoeg van ons vandaan en is nog amper gebruikt. Onze burens en wij zijn de enigen die er gebruik van maken. We proppen onze etenswaren en toiletartikelen in onze rugzakken en zetten deze verpakt in vuilniszakken in het voorportaal van het toilet. Knappe beer die daar bij kan komen.

Als we net in de tent liggen, horen we een auto over het terrein rijden. We menen ook de deur van het toiletgebouw te horen. Henk is er niet gerust op, hij kruipt de tent uit om nog snel een briefje op de zakken te leggen: 'Svp laten staan, bevat etenswaren; deur sluiten, *thank you*.' Stel je voor dat iemand zou denken dat het afvalzakken zijn.

We hebben verkeerd gegokt. Met lege handen komt Henk vanochtend terug van het toiletgebouw. Aan de gebaren die hij maakt met zijn armen en schouders zie ik zijn vertwijfeling. 'Ze zijn weg! Onze rugzakken zijn weg, gejat! Hoe is het in 's hemelsnaam mogelijk?' Samen inspecteren we de ruimte nog een keer. De 'beer' die onze spullen geklauwd heeft, heeft zelfs het briefje meegenomen. Dit is belachelijk! We kunnen en willen het niet geloven. In eerste instantie zijn we te verbijsterd om boos te zijn. Hoe kan het dat iemand er op een camping, en nog wel een zo rustige camping, met twee zakken voedsel vandoor gaat? Tegen beter weten in zoeken we de hele camping af. Van de gestolen spullen ontbreekt ieder spoor.

Het zijn niet de belangrijkste of waardevolste spullen die gestolen zijn. Maar toch, als we een overzichtje maken van hetgeen we missen, schrikken we van de enorme lijst. De rugzakken zijn weg. Al ons eten is verdwenen. Ook al onze toiletartikelen, van shampoo tot scheerspullen, van deodorant tot kammen, van body lotion tot muggenspray, van tampons tot hooikoortspillen, enzovoort, zijn verdwenen. Helaas zaten er ook nog andere spullen in de rugzakken. Bij het inpakken waren we zo argeloos en gemakzuchtig om er een aantal dingen gewoon in te laten zitten of er bij te stoppen. Nu missen we ook Henks helm en zijn nieuwe hoogtemeter. Verder een flink aantal min of meer onbenullige dingen zoals badslippers, spanbanden en reserve vuilniszakken. We balen flink. Het is een heel gedoe om alles weer aan te vullen. We zijn voor bijna duizend dollar aan spullen kwijt.

De burens zijn ontdaan. Ze bieden ons als troost een ontbijtje aan. De *ranger* is chagrijnig en snauwt ons toe: 'Ik weet van niks.' Als hij hoort dat we voor onze verzekering een politierapport willen laten opmaken draait hij wat bij. De diefstal is tenslotte onder zijn beheer gebeurd. Het opruimen en inpakken vergt enige improvisatie omdat ook de hoesjes voor de tent en slaapzakken weg blijken te zijn, net als stevige waterdichte zak waarin we de tent opborgen. Een aantal kilo's lichter gaan we op zoek naar een *sheriff's office*.

Via Black Hawk rijden we naar Central City waar de dichtstbijzijnde sheriff zetelt. Beide stadjes zijn mijnbouwstadjes. Het zijn tevens de enige plaatsen in Colorado waar je legaal mag gokken. Beide plaatsen zijn volgebouwd met casino's en andere gokhallen en zien er uit als grauwe, glitter- en glamourloze miniversies van Las Vegas, hoog in de bergen. In Black Hawk rijden we langs panden gebouwd in Western stijl. Ze ogen nieuw of gerenoveerd en ze zijn ongetwijfeld bedoeld om een sfeervolle ambiance te creëren. Op ons heeft het een andere uitwerking. Wij schrikken van wat we zien en ervaren een bizarre en ongerepte sfeer. Midden op deze heldere, zonovergoten dag passeren we de ene donkere gokhal na de

andere. Uit ieder pand komt het schelle gerinkel en getoeter van de gokautomaten ons tegemoet. Alles is volop in bedrijf. Er is behoorlijk veel volk op straat. Mensen lopen met emmertjes vol munten van de ene gokhal naar de andere. Er heerst geen vrolijke stemming. Iedereen lijkt somber en in zichzelf gekeerd. Het plaatsje is te klein en de straatjes te smal om veel verkeer te kunnen faciliteren, daarom rijden er surrealistisch ogende *shuttle* bussen af en aan om de bezoekers vanaf parkeerplaatsen naar de casino's brengen.

Central City oogt luguber. Het stadje lijkt ten prooi gevallen aan de mijnbouw. Langs en tussen de straten door zien we overal diepe afgravingen. Als je nietsvermoedend een deur uit stapt, loop je een goede kans in een diepe schacht te verdwijnen. Woonhuizen zijn er niet of nauwelijks, alle bebouwing is gericht op de gokindustrie. Later horen we dat gewone gezinnen noodgedwongen het stadje hebben moeten verlaten omdat de belastingen met de komst van de gokhallen tot absurde hoogtes zijn gestegen. Door de vele diepe schachten tussen de straten en panden door, lijkt het alsof de twee economische activiteiten hier, gokken en mijnbouw, ternauwernood samen gaan, sterker nog, elkaar willen aftroeven. Gevoelsmatig lijkt het alsof de gokhallen zich met man en macht maar tevergeefs uit de klauwen van de mijnbouw proberen te houden. Het lijkt alsof het hele stadje langzaam maar zeker uitgegraven wordt en, inclusief alle gokhallen, binnenkort verzwolgen zal worden. Realistischer is het dat de gokindustrie de mijnbouw heeft overvleugeld en tot stilstand heeft gebracht. Het gokken is van latere datum en is vast en zeker lucratiever dan de mijnbouw. De gokindustrie heeft waarschijnlijk alle nog beschikbare panden en de nog niet afgegraven grond in deze negorij aangekocht en in gebruik genomen. Dat het stadje er uit ziet als een huiveringwekkend gangenstelsel en niet als toeristische trekpleister, schrikt de gokkers kennelijk niet af.

De straatjes in het stadje zijn absurd steil. Loodrecht omhoog klimmen we naar het kantoor van de sheriff.

Op het politiebureau zie ik een gevangene. Hij is geboeid aan armen en benen en gekleed in een oranje overall. Net als op de televisie, schiet het door me heen. Ik volg zijn bewegingen, alert en nieuwsgierig. Met een korte ketting tussen de enkels schuifelt hij onder begeleiding door de gang, in mijn richting. Pal onder mijn neus moet de man nog even zijn vingerafdrukken laten vastleggen. De blik die hij me toewerpt is koud en onverschillig. Instinctief sla ik mijn ogen neer. Een rilling loopt over mijn rug. Dit is de harde werkelijkheid. Weg is het vage gevoel op een filmset beland te zijn. In de korte tijd dat we op dit politiebureau zijn, zien we drie gevangenen voorbij komen. Natuurlijk, in deze gokoorden circuleert veel geld en dat trekt criminaliteit aan. Gevangenen die door de gang lopen, het zal hier ongetwijfeld een min of meer dagelijks tafereel zijn, maar toch, de confrontatie met deze geboeide mannen voelt buitengewoon ongemakkelijk.

Als we zeggen dat we aangifte komen doen van diefstal blijft de dienstdoende agent al op de hoogte, de *ranger* heeft hem gebeld. Na ons verhaal aangehoord te hebben trekt hij zich terug om een rapport op te maken. Henk stelt voor deze unheimische plek te verlaten en in te ruilen voor het casino. Hij heeft een aantrekkelijk aanbod gezien. Voor 99 cent kun je in het casinorestaurant uitgebreid ontbijten. Zo benutten we onze wachttijd met een tweede ontbijt, in een andere surrealistische omgeving. De agent blijkt later creatief met ons mee te hebben willen denken. In de eerste versie van het rapport staat onder meer dat we een beauty case, een elektrisch scheerapparaat, een föhn en een haardroger missen. Echt geloofwaardig is het niet om dergelijke spullen op een fietstocht mee te nemen.

Het voelt als een opluchting Central City achter ons te kunnen laten. Idaho Springs, een stadje hier vlakbij, wordt onze eindbestemming voor vandaag. We kiezen een alternatieve

route om daar te komen, een onverharde weg met een intrigerende naam, de Oh-my-God road. Hiermee blijken we een ander soort gokje te wagen. Al snel krijgen we in de gaten waarom de weg deze naam heeft gekregen. De naam is niet alleen te danken aan de vergezichten. De naam is gerelateerd aan de abominabele gesteldheid van de weg. In een ongekend steile afdaling van ruim tien kilometer schokken en schudden we over een bochtige zandweg vol kuilen, ribbels, bulten, gaten en stenen, alle van het ergste soort. Doodeng. Bij iedere meter krijgen we onbedoeld de neiging om de weg aan te roepen: 'Oh my God...'

Idaho Springs hebben we gekozen om dat het een grotere plaats is, een plaats om inkopen te doen. In de lokale fietsenzaak vinden we een helm, een hoogtemeter, hoezen voor de slaapzakken en de tent, en bij de Safeway supermarkt kopen we een compleet nieuwe voorraad eten en toiletartikelen, en een flesje wijn met wat hartige knabbels, voor de schrik. Bij gebrek aan een camping trakteren we onszelf op een motelkamer. We willen al onze spullen nog eens goed checken. Onderweg zagen we vandaag onze hele uitrusting aan onze ogen voorbij trekken. 'Zeg, weet jij of ons reparatiesetje nog hebben?' 'Ik dacht het wel, maar ik twijfel over het fietspompje.' We zijn nergens meer zeker van. Hier zijn er volop winkels om eventueel nog wat zaken aan te schaffen, verderop is dat nog maar de vraag. 's Avonds vragen we ons met een glas wijn in de hand af of 'onze' dieven zullen vinden dat ze goed gegokt hebben en blij zijn met hun toch wel vreemdsoortige buit. Misschien zit er op dit moment - net als wij - iemand te genieten van onze pinda's en ons stuk kaas.

Rit van Black Hawk naar Idaho Springs.

Canada en VS: van Vancouver via de Canadese en Amerikaanse Rocky Mountains naar Mexico. 1995.